

CUPRINS

CROCODILUL DIN DORMITOR	8
RAȚELE ȘI VULPOIUL	11
REGELE LEU ȘI GÂNDĂCELUL	13
HOMARUL ȘI CRABUL	14
GĂINA ȘI POMUL CU MERE	17
UMBRELA BABUINULUI	18
BROAȘTELE ȘI CAPĂTUL CURCUBEULUI	20
URȘUL ȘI CIOARA	22
PISICA ȘI VEDENIILE SALE	25
STRUȚUL ÎNDRĂGOSTIT	27
CĂMILA DANSEAZĂ	28
CĂINELE BĂTRÂN ȘI SĂRAC	31
DOAMNA RINOCER ȘI ROCHIA EI CEA NOUĂ	32
CANGURUL CEL NEASTĂMPĂRAT	34
PURCELUȘUL LA MAGAZINUL DE DULCIURI	37
ELEFANTUL ȘI FIUL LUI	38
PELICANUL ȘI COCORUL	41
COCOȘUL CEL TÂNĂR	43
HIPOPOTAMUL LA RESTAURANT	44
ȘORICELUL PE MALUL MĂRII	46

RĂȚELE ȘI VULPOIUL

Două Rățe surori lipăiau pe drum către iaz să-și facă baia de dimineață, ca de obicei.

— Drumul ăsta nu-i rău, a spus prima soră, dar cred că, pentru variație, ar trebui să căutăm alt traseu. Sunt o mulțime de drumuri care duc la iaz.

— Nu, s-a opus a doua soră. Nu sunt de acord. N-am niciun chef să caut alt traseu. Pe drumul ăsta mă simt în siguranță. Sunt obișnuită cu el.

Într-o dimineață, Rățele s-au întâlnit cu un Vulpoi, cocoțat pe gardul de la marginea drumului.

— Bună dimineața, domnițelor, le-a salutat Vulpoiul. Mergeți la iaz, așa-i?

— Chiar așa, i-au răspuns cele două Rățe. În fiecare zi trecem pe aici.

— Interesant, a comentat Vulpoiul, dezvelindu-și toți dinții într-un rânjet larg.

În ziua următoare, la răsăritul soarelui, prima soră a spus:

— Dacă mergem pe drumul obișnuit, cu siguranță vom da iar nas în nas cu Vulpoiul. Nu mi-a plăcut cum rânjea. A sosit ziua când trebuie să găsim alt drum.

— Da' prostuță mai ești, a măcăit a doua soră. Vulpoiul ne-a zâmbit. Părea un domn cât se poate de onorabil.

Cele două Rățe au pornit lipăind către iaz pe drumul obișnuit. Și iar au dat de Vulpoi, cocoțat pe gard. De data asta, avea un sac.

— Frumosele mele domnițe, le-a întâmpinat Vulpoiul, vă așteptam. Mă bucur că nu m-ați dezamăgit.

A desfăcut sacul la gură și a sărit pe ele.

— Mac, mac, mac! țipau surorile și băteau cu putere din aripi.

Au zburat drept acasă și au tras zăvorul la ușă.

În dimineața următoare, cele două Rățe n-au mai ieșit din casă. Au rămas înăuntru, să se liniștească.

A doua zi, au căutat cu multă grijă un drum nou. L-au găsit și au ajuns în siguranță la iaz.

Uneori e cât se poate de sănătos să-ți schimbi obiceiurile.

REGELE LEU ȘI GÂNDĂCELUL

Regele Leu s-a privit în oglindă.

— Ce fință minunată și nobilă sunt eu! și-a spus. Voi merge să le arăt credincioșilor mei supuși că cel care-i conduce este din creștet până-n tălpi un adevărat rege!

Regele și-a pus ținuta de gală, marea coroană cu pietre nestemate și toate medaliile de aur și de argint pe care le avea.

Cum mergea el pe drumurile regatului său, toți cei care-l vedeau se plecau în fața lui până la pământ.

— Da, da, spunea Regele Leu, merit acest respect din partea supușilor mei. Din creștet până-n tălpi sunt un adevărat rege!

Pe marginea drumului stătea un gândăcel.

Când a dat cu ochii de el, Regele a strigat:

— Gândăcelule, îți poruncesc să te pleci până la pământ înaintea mea!

— Maiestatea Voastră Regală, a spus Gândăcelul, știu că sunt mic, dar dacă vă uitați la mine cu luare-aminte, veți vedea că vă fac o plecăciune.

Regele s-a aplecat peste el.

— Gândăcelule, a spus, e foarte greu să te văd acolo jos. Nu sunt deloc sigur că-mi faci o plecăciune.

— Maiestate, a spus Gândăcelul, vă rog, uitați-vă mai cu luare-aminte. Vă asigur că mă plec înaintea Voastră.

Regele s-a aplecat un pic mai tare deasupra lui.

Dar ținuta de gală, marea coroană cu pietre nestemate și toate medaliile de aur și de argint îl făceau pe Rege foarte greu în partea de sus. Pe neașteptate, și-a pierdut echilibrul și a căzut în bot. Cu un urlet cumplit, s-a dus de-a berbeleacul în șanț.

Speriat, Gândăcelul și-a luat tălpășița de-acolo. Regele Leu era spoit din creștet până-n tălpi cu cel mai adevărat noroi.

Cei mari și puternici cad cel mai de sus.

GĂINA ȘI POMUL CU MERE

Într-o zi de octombrie, o Găină s-a uitat pe fereastră. A văzut că în grădina ei se ivise un pom plin de mere.

— Ciudat lucru, și-a spus Găina. Sunt sigură că ieri nu era niciun pom acolo.

— Unii dintre noi cresc foarte repede, a spus pomul.

Găina s-a uitat la rădăcina pomului.

— N-am mai văzut pom, a spus ea, cu zece degete păroase la picioare.

— Unii dintre noi așa au degetele de la picioare, a spus pomul. Găinușo, vino afară și mănâncă un măr delicios de la mine.

— Dacă mă gândesc bine, a spus Găina, până acum n-am mai auzit un pom care să vorbească cu o gură plină de dinți ascuțiți.

— Unii dintre noi pot face asta, a spus pomul. Găinușo, vino afară și stai la umbră sub frunzișul meu.

— Am auzit, a spus Găina, că în acest anotimp pomii își pierd toate frunzele.

— Așa-i, a încuviințat pomul. Cu unii dintre noi așa se întâmplă.

Pomul a început să tremure și să se zgâlțâie. Îndată, toate frunzele i s-au scuturat.

Găina nu s-a mirat deloc să vadă un ditamai Lup acolo unde, doar cu o clipă mai înainte, se aflase un pom cu mere. Cât ai clipi, a tras obloanele și a închis fereastra cu zgomot.

Lupul a șters-o de-acolo, furios și flămând.

E greu să te dai drept ce nu ești.

URSUL ȘI CIOARA

Ursul mergea la oraș. Purta cea mai bună jiletcă și vesta cea mai fină. Își pusese pe cap gambeta cea mai de soi și se încălșase cu cei mai lucioși pantofi.

— Arăt nemaipomenit, se lauda Ursul. Orașenii o să rămână cu gura căscată. Sunt îmbrăcat după ultima modă.

— Am auzit ce-ai spus, îmi cer scuze, a croncănit o Cioară de pe creanga unui copac. Dar nu pot fi de acord. Nu ești deloc îmbrăcat după ultima modă. Tocmai m-am întors în zbor de la oraș. Îți pot spune exact cum se îmbracă acolo domnii eleganți.

— Spune-mi numaidecât! a rugat-o Ursul. Tare-mi doresc să fiu îmbrăcat cum se cuvine.

— Anul ăsta, a spus Cioara, bărbații nu poartă pălării. Toți își pun pe cap tigăi. Nu poartă nici jiletcă, nici vestă. Se înfășoară în cearșafuri. Nu-și pun pantofi în picioare. Poartă pungi de hârtie.

— Vai de mine, s-a speriat Ursul, înseamnă că m-am îmbrăcat complet aiurea!

Ursul a dat fuga acasă. S-a dezbrăcat de jiletcă și de vestă, și-a dat jos pălăria și pantofii. Și-a pus pe cap o tigaie. S-a înfășurat într-un cearșaf. Și-a vârât picioarele în pungi mari de hârtie și a pornit în graba mare spre oraș.

Când a ajuns Ursul pe Strada Principală, lumea a început să chicotească, să zâmbească disprețuitor și să-l arate cu degetul.

— Ce panaramă de urs! pufneau toți.

Ursul s-a întors rușinat pe călcăie și a șters-o înapoi acasă.

Pe drum s-a întâlnit iar cu Cioara.

— Tu, Cioară mincinoasă, nu mi-ai spus adevărul! s-a răstit Ursul la ea.

— Ți-am spus multe lucruri, i-a răspuns Cioara, luându-și zborul din copac. Dar nicio clipă n-am pretins că ți-aș spune adevărul!

Și chiar dacă Cioara se ridicase în înaltul cerului, Ursul continua să audă cârâitul strident al râsului ei plin de dispreț.

Când îți doresc cu tărie ceva, nuți sunt în stare să creadă orice.

CANGURUL CEL NEASTĂMPĂRAT

Era odată un Cangur care nu era deloc cuminte la școală. Punea piuneze pe scaunul profesorului. Arunca prin clasă cu cocoloașe de hârtie. Trăgea cu pocnitori la toaletă și ungea clanțele cu clei.

— Purtarea ta e inacceptabilă! i-a spus directorul școlii. Trebuie să discut cu părinții tăi.

Directorul a făcut o vizită acasă la domnul și la doamna Cangur. S-a așezat pe un scaun în salon.

— Au! a țipat directorul. Pe scaunul ăsta e o piuneză!

— Știu, a spus domnul Cangur. Grozav îmi mai place să pun piuneze pe scaune.

Un cocoloș de hârtie l-a izbit pe director în nas.

— Iertați-mă, a spus doamna Cangur. Da' nu mă pot abține să nu dau cu chestii din astea.

Din baie a răsunat o bubuitură cumplită.

— Nu vă speriați, l-a liniștit domnul Cangur pe director.

Tocmai au explodat pocnitorile din dulăpiorul cu medicamente. Tare ne mai place zgomotul lor.

Directorul a fugit la ușă.

Într-o clipă, mâna i-a rămas lipită de clanță.

— Trageți mai cu forță, l-a sfătuit doamna Cangur. Pe toate clanțele noastre sunt picături de clei.

Directorul a reușit să se desprindă. A ieșit glonț din casă și a luat-o la fugă pe stradă.

— Ce persoană drăguță, a spus domnul Cangur. De ce-o fi plecat așa de repede?

— O fi avut altă întâlnire, cu siguranță, a spus doamna Cangur. Nu contează. E gata cina.

Domnul și doamna Cangur, împreună cu fiul lor, au luat în tihnă masa de seară. După desert, au aruncat unii în alții cu cocoloașe de hârtie peste masa din sufragerie.

Partăvile copiilor oglindesc obiceiurile părinților.

PURCELUȘUL LA MAGAZINUL DE DULCIURI

Cât a fost noaptea de lungă, Purcelușul a visat dulciuri. În vis îi crescuseră aripi din vată de zahăr. Zbura printre nori de bezele către o lună strălucitoare de marțipan. Stelele licăreau pe boltă ca niște trufe de ciocolată înfășurate în staniol lucios.

Purcelușul s-a trezit din vis. Îi lăsa gura apă.

— Dulciuri! a strigat. Vreau dulciuri chiar acum!

A dat fuga la bombonieră. Era goală. Din toate bomboanele de ciocolată din dulap nu mai rămăseseră decât foițele.

— O să mă duc la magazinul de dulciuri, și-a spus Purcelușul. S-a îmbrăcat și a ieșit glonț din casă.

— Dar dacă mă gândesc bine, a șovăit Purcelușul, numai de dulciuri n-am eu nevoie. Mă vor face și mai gras decât sunt. Și o să am arsuri la stomac.

Însă Purcelușul și-a amintit de dulciurile din vis. Ce și-a zis el? Dacă tot făcuse jumătate din drum, ar fi fost păcat să se întoarcă fără să fi ajuns la magazinul de dulciuri.

— Acu', câteva bomboane de mentă n-au cum să-mi strice, s-a socotit el.

Pe măsură ce Purcelușul se apropia de magazin, iar a-nceput să-i lase gura apă.

— Poate o să-mi cumpăr și o punguță de jeleuri, a plănuit el.

Dar magazinul de dulciuri era închis. Pe ușă atârna o plăcuță. „Plecat în vacanță” scria pe ea.

Purcelușul s-a întors acasă.

— Am o voință de fier! s-a bucurat el. Nici nu m-am atins de dulciuri!

În seara aceea, Purcelușul a mâncat la cină o salată de legume. A băut un pahar de lapte rece și proaspăt.

Se simțea suplu. Și nici arsuri la stomac n-a avut.

O ușă închisă te poate feri de ispită.

ȘORICELUL PE MALUL MĂRII

Un șoricel și-a anunțat mama și tatăl că pleacă în excursie pe malul mării.

— Suntem foarte îngrijorați! s-au îngrozit ei. Lumea e plină de primejdii cumplite. N-ai ce căuta acolo!

— Hotărârea mea e deja luată, a răspuns Șoricelul neclintit. În viața mea n-am văzut marea și ar cam fi timpul s-o văd cu ochii mei. Nimic nu mă poate face să mă răzgândesc.

— Atunci nu te putem opri, au spus Mama-Șoarece și Tatăl-Șoarece, dar fi cu mare băgare de seamă, te rugăm!

În dimineața următoare, cum s-a crăpat de ziuă, Șoricelul și-a început călătoria. Nici nu se încheiase bine dimineața, că Șoricelul deja ajunsese să cunoască primejdiile și frica.

Din spatele unui copac a sărit la el un Motan.

— O să te mănânc la prânz, l-a amenințat el.

De-abia a reușit Șoricelul să scape cu viață. De fugit a fugit, dar și-a lăsat o bucată din coadă în gura Motanului.

Până după-amiază, Șoricelul fusese atacat de păsări și de câini. Se rătăcise în câteva rânduri. Era plin de răni și de vânătăi. Era obosit și speriat.

La căderea serii, Șoricelul a urcat agale ultimul deal și a văzut în fața ochilor întinderea țărnelui. S-a uitat la valurile care se rostogoleau pe plajă unul după altul. Cerul se umpluse de toate culorile asfințitului.

— Ce splendoare! a strigat Șoricelul. Mi-aș dori ca Mama și Tata să fie aici cu mine și să vedem toate astea împreună.

Luna și stelele au început să apară deasupra mării. Șoricelul stătea în tăcere pe creasta dealului. Se simțea copleșit de un sentiment de pace adâncă și mulțumire.

*Merită să faci un drum oricât de lung și de anevoios
pentru o clipă de fericire adevărată.*

